

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **JACOBO EUROPE CZ a.s.**, sídlem Bubenská 113/47, Praha 7, zastoupená Mgr. Karlem Hnilicou, advokátem, sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023, č. j. 23936/23/5100-41455-711180, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 9 Af 20/2023-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 11. 8. 2021 rozhodnutí č. j. 6365562/21/2007-50521-111551, kterým rozhodl o rozložení úhrady daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 a zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 v celkové výši 3 120 929 Kč na splátky (dále též „rozhodnutí o posečkání“). Podmínkou rozložení úhrady daně na splátky byla povinnost žalobkyně hradit splátky v částkách a termínech stanovených tímto rozhodnutím; zároveň bylo povolení uhrazení dlužné daně z příjmů právnických osob za uvedená zdaňovací

období ve splátkách podmíněno dalšími podmínkami, a to že budoucí platební povinnosti na dani z příjmů právnických osob budou žalobkyní hrazeny v plné výši ve lhůtách splatnosti.

[2] Správce daně zjistil, že žalobkyně v rozhodnutí stanovenou podmínku porušila, neboť neuhradila daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 ve výši 1 029 610 Kč, která jí byla pravomocně vyměřena platebním výměrem ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6577407/22/2007-50521-111551, dle údajů uvedených žalobkyní v daňovém přiznání (řádném daňovém tvrzení). Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2022, č. j. 9162696/22/2007-50521-111551, správce daně deklaroval pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání dnem 1. 7. 2022, proti němuž se žalobkyně bránila odvoláním. Žalovaný potvrdil, že žalobkyně podmínku spojenou s povoleným rozložením úhrady daně na splátky nesplnila. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku proto podané odvolání zamítl a rozhodnutí správce daně o pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud poukázal na skutečnost, že správce daně vydal ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2021 platební výměr, který se shodoval s údaji dle žalobkyní podaného daňového přiznání. Za den doručení platebního výměru se dle § 140 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, považoval poslední den lhůty pro podání daňového přiznání. Tímto dnem platební výměr nabyl právní moci a nebylo možné se proti němu odvolat. Daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2021 tak byla žalobkyni pravomocně vyměřena, přičemž žalobkyně měla povinnost ji uhradit do 1. 7. 2022. Tuto povinnost však nesplnila, tudíž jí vznikl nedoplatek na dani, čímž porušila jednu z podmínek povoleného posečkání s úhradou daně (rozložení úhrady daně na splátky). Následně vydané rozhodnutí správce daně deklarovalo pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání ze zákona (dnem 1. 7. 2022), které žalovaný k odvolání žalobkyně potvrdil. V tomto postupu finančních orgánů městský soud neshledal žádné pochybení.

[4] Městský soud dále uvedl, že nesplnění podmínky povoleného posečkání (rozložení úhrady daně na splátky) nemohl ovlivnit ani později vydaný dodatečný platební výměr ze dne 31. 1. 2023, č. j. 679613/23/2007-50521-111551, kterým byla pravomocně vyměřená daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2021 snížena. Toto rozhodnutí nic nezměnilo na závěru, že žalobkyni vznikl již ke dni 1. 7. 2022 nedoplatek na dani z příjmů právnických osob, neboť daň pravomocně vyměřenou platebním výměrem ve lhůtě splatnosti neuhradila.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítala, že městský soud nesprávně posoudil účinky dodatečného platebního výměru. Dle jejího názoru bylo nutno dříve vydaný platební výměr třeba hodnotit ve spojení s později vydaným dodatečným platebním výměrem. Úprava provedená dodatečným platebním výměrem vedla dle stěžovatelky k tomu, že daňový nedoplatek zanikl, resp. jí nikdy nevznikl. Stěžovatelka měla za to, že dodatečným platebním výměrem správce daně fakticky rozhodl o tom, že jí ke dni 1. 7. 2022 daňový nedoplatek nevznikl. Proto jednu z podmínek povoleného posečkání neporušila.

pokračování

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu. Pravomocně vyměřenou daň z příjmů stěžovatelka neuhradila, proto porušila jednu z podmínek povoleného posečkání s úhradou daně. Nesplnění podmínky včasné úhrady daně nemohl později vydaný dodatečný platební výměr nijak ovlivnit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] V nyní souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda stěžovatelka porušila jednu z podmínek povoleného posečkání s úhradou daně (rozložení úhrady daně na splátky), která vedla k pozbytí účinků rozhodnutí o posečkání.

[9] Dle § 140 odst. 1 daňového řádu *neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností nebo byla zahájena daňová kontrola. Platební výměr správce daně založí do spisu. Podle odst. 2 téhož ustanovení daňového řádu se za den doručení platebního výměru daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Odst. 4 pak stanoví, že neodchyluje-li se vyměřená daň od daně tvrzené daňovým subjektem, nelze se proti platebnímu výměru, kterým je tato daň stanovena, odvolat; to neplatí, pokud byl platební výměr vydán na základě rozhodnutí o závazném posouzení.*

[10] Z výše citované právní úpravy vyplývá, že podá-li daňový subjekt daňové přiznání, které správce daně nezpochybní, a tedy se vyměřovaná daň neodchyluje od daňového přiznání, vydá správce daně platební výměr podle § 140 odst. 1 daňového řádu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. 6 Afs 22/2021-21). Za den doručení takto vydaného platebního výměru se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo vyúčtování, a bylo-li daňové přiznání nebo vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně (§ 140 odst. 2 daňového řádu). Okamžikem doručení je daň pravomocně stanovena, proti tomuto platebnímu výměru není odvolání přípustné (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Afs 31/2016-26).

[11] Podle § 156 odst. 1 daňového řádu platí, že *na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky (dále jen „posečkání“), a to z důvodů vyjmenovaných pod písm. a) až e) tohoto ustanovení. Podle odst. 3 téhož ustanovení v rozhodnutí, kterým bylo povoleno posečkání, se stanoví doba posečkání a posečkání může být vázáno i na další podmínky.*

[12] Dle § 157 odst. 1 daňového řádu *není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti uplynutím dne jejího nedodržení. O tom správce daně vydá rozhodnutí.*

[13] Správce daně může při splnění zákonem stanovených podmínek povolit daňovému subjektu posečkání s úhradou daně, resp. rozložení úhrady daně na splátky. Povolení posečkání může být podle daňového řádu vázáno i na další podmínky stanovené v rozhodnutí. Není-li některá z podmínek splněna, pozbývá rozhodnutí o posečkání účinnosti *ex lege*, a to dnem nedodržení některé z podmínek obsažených v rozhodnutí

o posečkání. Správce daně následně rozhodnutím deklaruje pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání, přičemž zkoumá výhradně to, zda skutečně nebyla některá ze stanovených podmínek splněna (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Afs 194/2014-58).

[14] V nyní souzené věci městský soud ve shodě s finančními orgány správně vycházel z toho, že stěžovatelka dne 30. 6. 2022 podala za zdaňovací období roku 2021 řádné daňové přiznání (tvrzení) k dani z příjmů právnických osob [s ohledem na povinnost mít účetní závěrku ověřenu auditorem nastala lhůta pro podání přiznání k dani a zároveň i splatnost daně za zdaňovací období roku 2021 dle § 136 odst. 2 písm. b) daňového řádu a § 135 odst. 3 daňového řádu dne 1. 7. 2022]. Správce daně vyměřil stěžovatelce daň z příjmů ve shodě s údaji obsaženými v daňovém přiznání (§ 140 odst. 1 daňového řádu). Jelikož proti platebnímu výměru nelze dle § 140 odst. 4 daňového řádu podat odvolání, nabyl platební výměr právní moci. Daň z příjmů právnických osob pravomocně vyměřená platebním výměrem se dle § 135 odst. 3 daňového řádu stala splatnou poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení, tedy 1. 7. 2022. Stěžovatelka pravomocně vyměřenou a splatnou daň z příjmů právnických osob neuhradila, proto jí vznikl na této dani nedoplatek. Vznikem daňového nedoplatku ovšem došlo k porušení stanovených podmínek povoleného posečkání s úhradou daně (daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2013 a 2014). O pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání dnem 1. 7. 2022 vydal správce daně dne 9. 12. 2022 rozhodnutí.

[15] Sama stěžovatelka si přitom zániku účinnosti rozhodnutí o posečkání byla vědoma, neboť potvrdila, že jí dne 1. 7. 2022 vznikl nedoplatek na dani z příjmů právnických osob. Svou argumentaci však opírala o to, že později vydaný dodatečný platební výměr ze dne 31. 1. 2023 vedl ke zpětnému zániku dříve vzniklého daňového nedoplatku, resp. že jí tento nedoplatek nikdy nevznikl. Této argumentaci však městský soud v napadeném rozsudku důvodně nepřisvědčil.

[16] Byla-li daňovému subjektu pravomocně vyměřena daň, projeví se změna v evidenci na jeho osobním daňovém účtu k datu právní moci rozhodnutí správce daně. Daň lze na osobním daňovém účtu daňového subjektu evidovat teprve od okamžiku, kdy je stanovena pravomocně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2024, č. j. 9 Afs 69/2024-26, č. 4641/2024 Sb. NSS).

[17] V nyní souzené věci byla daň z příjmů právnických osob za dotčené zdaňovací období stěžovatelce pravomocně vyměřena, stěžovatelka ji však ve lhůtě splatnosti stanovené zákonem neuhradila. Dodatečný platební výměr ze dne 31. 1. 2023 (vydaný na základě dodatečného daňového přiznání podaného dne 20. 12. 2022) již nemohl nikterak ovlivnit skutečnost, že stěžovatelka nesplnila povinnost tím, že neuhradila pravomocně vyměřenou daň ve lhůtě splatnosti, která nastala dne 1. 7. 2022, a tedy jí v důsledku nesplnění této povinnosti vznikl daňový nedoplatek. S nesplněním této povinnosti se pak ve stěžovatelčině případě současně pojily negativní důsledky v podobě pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání daně. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka se do uvedené procesní situace dostala výhradně vlastním jednáním. Uvedla-li v řádném daňovém přiznání chybné údaje, dle kterých došlo k pravomocnému vyměření daně z příjmů, kterou stěžovatelka v zákonem stanovené lhůtě splatnosti neuhradila, byla povinna nést negativní důsledky spočívající v pozbytí účinnosti rozhodnutí o posečkání daně.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2025

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu